

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoría

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XXIV. De dissensione Ecclesiarum Asiae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

COMMODUS.

Βικτωρα δηλασα. τῷ τε κ' Πόντον Ἐπισκόπων ὡν Πάλμας ὡς ἀρχαιότατον πρεσβύτερον καὶ τῷ κ' Γαλλίαν δὲ παρθικῶν, ὡς Εἰρῶναι ἐπισκόποι ἐπιτε τῷ καλὰ τῶν Ὁστρονῶν καὶ τὰς ἐκάστε πόλεις. καὶ ἰδίως Βακχίλλω τῆς Κορυνηῶν ἐκκλησίας Ἐπισκόπος, καὶ πλείων ὅσων ἄλλων, οἱ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν διέξαντε καὶ κείσιν Ἰξεννημῶν τὴν αὐτὴν τέθειται Ἰψῆφον, καὶ τῶν μὲν ἦν ὄρθεις, ὁ δὲ δηλωμῶν.

A nomen praefixum est. Habentur praeterea literae Episcoporum Ponti, quibus Palma utpotè antiquissimus praefuit. Epistola quoque ecclesiarum Galliae exstat, quibus praerat Irenaeus. Ecclesiarum quoque in Olsdroenae provincia & in urbibus regionis illius constitutarum literae visuntur. Scorsum verò Bacchylli Corinthiorum episcopi, aliorumque complurium epistola exstant. Qui omnes eandem fidem eandemque doctrinam proferentes, unam edidere sententiam. Et haec quidem fuit, ut dixi, illorum definitio.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

Περί τῆς καὶ τῶν Ἀσίων διαφωνίας.

Τῶν δ' ἐπὶ τῆ Ἀσίας Ἐπισκόπων τὸ πάλαι. ὡς ἔτερον αὐτοῖς ᾤσαδοθεν διαφυλάττειν ἐθ' ἡσθ' χρεῖναι διὰ χειρὸς Ἰωάννου Πολυκράτης ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἡσθ' Βικτωρα καὶ τὴν Ῥωμαίων ἐκκλησίαν διετυπώσατο γενομένη, τὴν εἰς αὐτὸν ἐλθεσαν ᾤσαδοθεν ἐπιβταί δια τῶν. ἡμεῖς οὖν δραδιέργητον ἀγορῶν τὴν ἡμέραν. μήτε ᾤσαδοθεντες, μήτε ἀφαιρέμωροι, καὶ καλὰ τὴν Ἀσίαν μεγάλα σοιχεῖα κεκοίμηται. ἅ ἴσα ἀναστήσει τῆ ἡμέρα τ' παρσείας τῆ Κυρίας, ἐν ἡσθ' ἐρχεται ἡ δόξης Ἰξ ἐρανῶν, καὶ ἀναστήσει πάντας τὰς ἀγίας. Φίλιππον τὸν τῶν δώδεκα Ἀποστόλων, ὡς κεκοίμητ' ἐν Ἰεραπόλει, καὶ δύο θυγατέρες αὐτῆς γενηρακίαι παρθενοὶ καὶ ἑτέρα αὐτῆς θυγατῆς ἐν ἀγίῳ πνεύματι πολὺ βουσαμένη, ἡ ἐν Ἐφέσῳ ἀναπαύεται ἐπὶ τῆ Γωάννης ὁ ἐπὶ τὸ σῆθος Ἰ Κυρίας ἀναπεσῶν ὡς ἐγρήθη ἱερεὺς τὸ πέταλον πεφορεκῶς, καὶ μαρτυρὸς καὶ διδάσκαλος. ὡς ἐπὶ ἐν Ἐφέσῳ κεκοίμηται. ἐπὶ τῆ Πολύκαρπος ὁ ἐν Σμύρῃ καὶ Ἐπίσκοπος καὶ μαρτυρὸς καὶ Θερασίας καὶ Ἐπίσκοπος καὶ μαρτυρὸς τῆ Ἐνδρίας, ὡς ἐν Σμύρῃ κεκοίμηται. πῶς δ' αὖ λέγειν Σάγαρον Ἐπίσκοπον καὶ μαρτυρα, ὡς ἐν Λαοδικείᾳ κεκοίμηται ἐπὶ τῆ Παπειριον τὸν μακάριον, καὶ Μελίτωνα τὸν Ἐυνέχρον, τὸν ἐν ἀγίῳ πνεύματι πάντα πολιτῶσα μῶρον ὡς κείται ἐν Σάρεδα ᾤσαμένων τὴν δὲ τῶν ἐρανῶν Ἐπισκοπήν, ἐν ἡσθ' ἐκ νεκρῶν ἀναστήσει. ἔτοι πάντες ἐτήρησαν τὴν ἡμέραν τῆ τεσσαρεσκαίδεκάτης τῆ Πάχα καλὰ τὸ Ἐυαγγέλιον, μηδὲν παρεκβαίνοντες, ἀλλὰ καλὰ τὸν κανόνα τῆ πίστεως ἀκολουθῶντες. ἐπὶ τῆ καὶ γὰρ ὁ μικροτερος πάντων

C A P I T U L U M XXIV.

De diffensione Ecclesiarum Asiae.

Episcopis verò Asiae, qui morem fidei à majoribus traditum retinendum esse acriter contendebant, Polycrates praerat. Qui quidem in ea epistola quam ad Victorem & ad Romanam urbis ecclesiam scripsit, traditionem ad sua usque tempora propagatam exponit his verbis: Nos igitur verum ac genuinum agimus diem: nec addentes quidquam, nec detrahentes. Etenim in Asia magna quaedam lumina extincta sunt, quae illo adventus Dominici die resurrectura sunt, cum Dominus de caelo veniet plenus Majestate & gloria, Sanctosque omnes suscitabit. Philippus scilicet unus de duodecim Apostolis, qui mortuus est Hierapoli, & duae ejus filiae quae virgines consenuerunt: alia quoque ejusdem filia, quae Spiritu Sancto afflata vixit, & ephesi requiescit. Praeterea Joannes qui in sinu Domini recubuit: qui etiam Sacerdos fuit, & laminam gestavit: martyr denique & Doctor exstitit. Hic, inquam, Joannes apud ephesum extremum diem obiit. Polycarpus quoque qui apud Smyrnas episcopus & martyr fuit, itemque Thraseas eumeniae episcopus & martyr, qui Smyrnae requiescit. Quid Sagarim episcopum eundemque martyrem attinet dicere, qui Laodiceae est mortuus? Quid beatum Papirium, quid Melitonem Eunuchum, qui Spiritu Sancto afflatus cuncta gessit: qui & Sardibus situs est, adventum Domini de caelis, in quo resurrecturus est, exspectans. Hi omnino diem Paschae quartadecima luna juxta evangelium observarunt: nihil omnino variantes, sed regulam fidei constanter sequentes. Ego quoque omnium vestrum minimus Polycra-

Hicrefes Niceph. c. 37. l. 4.

tes, ex traditione cognatorum meorum, quorum etiam nonnullos affectatus sum: fuerunt enim septem omnino ex cognatis meis episcopi, quibus ego octavus accessi. Qui quidem omnes semper Paschæ diem tunc celebrarunt, cum Judæorum populus fermentum abjiceret. Ego, inquam, fratres, quinque & sexaginta annos natus in Domino, qui cum fratribus toto orbe dispersis sermones sæpe contuli, qui Scripturam sacram omnem perlegi, nihil moveo iis quæ nobis ad formidinem intentantur. Etenim ab illis qui me longè majores erant dictum scio: Obedire oportet Deo magis quam hominibus. Posthæc de episcopis qui simul aderant cum hæc scriberet, & eadem cum ipso sentiebant, sic loquitur: Possent etiam episcoporum qui mecum sunt, facere mentionem, quos petiistis ut convocarem, sicut & feci. Quorum nomina si adscripsero, ingens numerus videbitur. Hi cum me pusillum hominem invisissent, epistolam nostram assensu suo comprobarent, gnari me canos istos non frustra gestare, sed vitam ex præceptis institutisque Jesu Christi semper egisse. His ita gestis, Victor quidem Romanæ urbis episcopus illic omnes Asiæ vicinarumque provinciarum ecclesias tanquam contraria rectæ fidei sentientes, à communionem abscindere conatur; datisque literis universos qui illic erant fratres proscribit, & ab unitate ecclesiæ prorsus alienos esse pronuntiat. Verum hæc non, omnibus placebant episcopis. Proinde Victorem ex adverso hortati sunt, ut ea potius sentire vellet quæ paci & unitati caritativè erga proximum congruebant. Exstant etiamnum eorum literæ, quibus Victorem acerbius perstringunt. Ex quorum numero Irenæus in epistola quam scripsit nomine fratrum quibus præerat in Gallia, illud quidem defendit, solo die Dominico resurrectionis Domini mysterium esse celebrandum: Victorem tamen decenter admonet, ne integras Dei ecclesias morem sibi à majoribus traditum custodientes, à communionem abscindat. Et post multa alia in eam sententiam dicta, his etiam utitur verbis: Neque enim de die solum controversia est, sed etiam de forma ipsa jejunii. Quidam enim existimant unico die sibi esse jejunandum: alii duobus, alii pluribus: nonnulli etiam quadraginta horis diu-

Ab. s. c.

Α ὑμῶν Πολυκράτης, καὶ πᾶσι δόξωσιν τῶν συνων μου, οἷς καὶ παρεκολληθησα ἵσιν ἀποπέπα μὲν ἦσαν συγγενεῖς μετ' ἐπίσκοποι, ἐγὼ δὲ οὐ καὶ πάντοτε τῶν ἡμερῶν ἡγαυῶν συγγενεῖς μετ' ὅταν ὁ λαὸς ἦεν τῶν ἡμερῶν ἐγὼ οὖν ἀδελφοὶ ἐξήκοντα πέντε ἔτη ἐχρῆσθαι Κυρίῳ καὶ συμβεβληκῶς τοῖς ἀπο τῆς αἰῶν μὲνης ἀδελφοῖς καὶ πᾶσαν ἀγιάν γενεάν διελθυσθῶς, ἐπιπύρματι ἐπὶ τοῖς καθ' ἑκάστην σαρκῶν. οἱ γὰρ ἐμῶν μείζονες εἰρηκασί, τὰς σαρκῶν δὲ Θεοῦ μᾶλλον ἢ ἀνθρώπων τὰς ἐπιφέρει ἐπὶ πάντων γραφῶν τῶν συμπληρόντων ἀπὸ καὶ ὁμοδοξόντων Ἐπισκοπῶν ταῦτα λέγων ἐδωμάμην ὃ τῶν Ἐπισκοπῶν τῶν συμπληρόντων μνημονεῖσαι, ἐς ἡμῶν ἡξιώσατε μετὰ κληθῆναι ὑπὸ ἐμῶν, καὶ μετὰ καλεσάμην ὡς τὰ ὀνόματα εἰάν γραφῶν πολλὰ πλήθῃ εἰσιν. οἱ ὃ ἰδόντες τὸν μετὰ μετ' ἀνθρώπων, συμπυδόκησαν τῇ ἐπιπέσει εἰδότες ὅτι εἰκῆ πολὺς δὲκ ἠνεγκαν, ἀπὸ ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ πάντοτε πεπολιτευμαίε τέτοις ὁ μὲν τῆς Ῥωμαίων παρρησίας ἐπιπύρματι, ἀπὸ τῆς Ἀσίας πάσης ἀμα τῶν ὁμοδοξῶν ἐκκλησίαις τὰς παρρηκίας δαπτείνω ὡς ἐτεροδοξέσας, τῆς κοινῆς ἐνώσεως πειροῦται καὶ σπλιτεῖται γὰρ δια γραμματικῶν ἀκοινωνήτων ἀρδῶν πάντα τὰς ἐκείσεως κληρῶν ἀδελφῶν. ἀλλ' οὐ πᾶσι γὰρ τῶν ἐπισκόπων ταῦτ' ἠρέσειε. ἀντιπαρρηκίαι ταῦτ' ἀπὸ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀποπέσεως πλησίον ἐνώσεως καὶ ἀγάπης φερεῖται. φέρεται δὲ καὶ αἱ τῶν φωνῶν, πλεονεκτήριον καθαπτιομένων τῶν Βίκτορος ἐπιπέσει ὁ Εἰρημαῖος ἐκ περσῶν ὡς ἠγείτο κατὰ τὴν Γαλλίαν ἀδελφῶν ἐπιπέσειας, παρρηκίαι μὲν τὸ δεῖν ἐν μόνῃ τῇ τῆς κυριακῆς ἡμερῆς τὸ τῆς τῶν Κυρίῳ ἀνασάσεως ἐπιπέσει μυστήριον τῶν γεμῶν Βίκτορος περσῶν τῶν ὡς μὴ ἀποκόποι ὅλας ἐκκλησίας Θεοῦ δεχθῆναι ἐθῶς πᾶσι δόξωσιν ἐπιπηρέσας, πλεονεκτήριον ἔτερα πᾶσι δὲ ρήματα τὰ δὲ ἐπιπέσει. ἐδὲ γὰρ μόνον ἀπὸ τῆς ἡμερῆς ἐσὶν ἡ ἀμφισβήτησις, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶν εἰδῶν ἀπὸ τῆς νηστείας. οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς εἰρήνης δεῖν αὐτὰς νηστεύειν, οἱ δὲ δύο, οἱ ὃ καὶ πλείονας. οἱ δὲ τεσσαρακονταεθῶν ἡμερῶν τε καὶ νυκτερινῶν συμπληροῦται

ἡσπ

COMMODUS.

πρὸς τὴν ἡμέραν αὐτῶν. καὶ τοιαύτη μὲν
 ποικιλία τῶν ἐπιτηρέων. ἔτι καὶ ἡμεῖς
 γενοῦμεν, ἀλλὰ καὶ πολὺ πρῶτον ἐπὶ τῶν
 πατρῶν. τῶν πατρῶν δὲ ἀκριβὲς ὡς εἰκὸς κρα-
 τῶντων, τὴν κατ' ἀπλοτήτα καὶ ἰδιωτισ-
 μὸν σωφειαν εἰς τὸ μετεπέλα πεποιηκό-
 των καὶ ἔδεν ἐλαθον πάντες ἔτοι εἰρή-
 νευσάν τε, καὶ εἰρηνεομεν πρὸς ἀλλήλους
 καὶ ἡ διαφωνία τῆς νηστείας, τὴν ὁμόνοιαν
 τῆς πίστεως σωίσησι. τῆτοις καὶ ἰστορίαν
 παρρησιασθῆσιν, ἢν οἰκείως παρρησιασθῆσιν, τῆ-
 τον ἔχουσάντων τῶν πατρῶν. καὶ οἱ πατρῶν Σωτήρη
 πρῶτον οἱ πατρῶν τῆς ἐκκλησίας
 ἢς καὶ ἀφυγῆ, Ἀνίκητον λέγουμεν καὶ Πίον, Ἡ-
 γνόν τε καὶ Τελεσφόρον καὶ Χύσον, ἔτε αὐ-
 τοὶ ἐτήρησαν, ἔτε τοῖς μετ' αὐτὰς ἐπέτερον.
 καὶ ἔδεν ἐλαθον αὐτοὶ μὴ τηρέντες, εἰρή-
 νιδον τοῖς ἀπὸ τῶν παρρησιασθῆσιν ἐν αἰς ἐτήρη-
 το ἔχουσάντων πρὸς αὐτὰς. καὶ τοὶ μάλ-
 λον ἐναντίον ἦν τὸ τηρεῖν, τοῖς μὴ τηρέσι. καὶ
 ἔδεν ποτε διὰ τὸ εἶδον τῆτον ἀπεβλήθη-
 σαντῆς. ἀλλ' αὐτοὶ μὴ τηρέντες οἱ πρὸς τῆ
 πρῶτον οἱ πατρῶν τῆς ἐκκλησίας
 τῆτον ἐπέτερον Ἐυχαριστίαν. καὶ τῆ μακα-
 ρικῆ Πολυκαρπε Παρρησιασθῆσιν τῆ Ρ' ὡ-
 μη τῆ Ἀνικήτα. καὶ παρὶ ἀλλων ἰσῶν μι-
 κρὰ χόντες πρὸς ἀλλήλους, ἐνθὺς εἰρήνευ-
 σαν. πρῶτον τῆ κεφαλῆς μὴ φιλελευθ-
 σαντῆς πρὸς αὐτὰς. ἔτε γὰρ ὁ Ἀνίκητος τὸν
 Πολυκαρπον πείσαι ἐδύνατο μὴ τηρεῖν, ἄ-
 τε καὶ Γωάννη τῆ μαθητῆ τῆ Κυρίε ἡμεῖς,
 καὶ τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων οἷς συνοδίησε-
 νεν, αἰς τετηρηκότα. ἔτε μὲν ὁ Πολυκαρ-
 πος τὸν Ἀνίκητον ἐπέτερον τηρεῖν, λέγοντα
 τὴν σωφειαν τῶν πατρῶν πρῶτον πρῶτον πρῶτον
 ἀφείλεν κατέχειν. καὶ τῆτων ἔτι εἰς ἐχόντων,
 ἐνοικῶντων αὐτοῖς καὶ ἐν τῆ ἐκκλησία
 παρεχώρησεν ὁ Ἀνίκητος τὴν Ἐυχαριστίαν
 τῶ Πολυκαρπῶ κατ' ἐντροπὴν δηλονότι, καὶ
 μετ' εἰρήνης ἀπὸ ἀλλήλων ἀπληγάησαν,
 πάσης τῆς ἐκκλησίας εἰρήνευ ἐχόντων καὶ
 τῶν τηρέων καὶ τῶν μὴ τηρέων. καὶ ὁ μὲν
 Εἰρηναῖος Φεζώνυμος τις ὢν τῆ παρρησια-
 γορία, αὐτῶν τε τῶν πατρῶν εἰρηνοποιός, τοι-
 αῦτα ὑπερ τῆς τῶν ἐκκλησιῶν εἰρήνης παρε-
 κάλει τε καὶ ἐπέτερον. ὁ δὲ αὐτὸς ἔμ-
 νον τῶ Βίβλοι. καὶ διαφόροις δὲ πλείστοις

nis ac nocturnis computatis diem suum
 metiuntur. Atq; hæc in observando je-
 junio varietas non nostra primùm ætate
 nata est, sed longè antea apud majores
 nostros cœpit: qui negligentius ut veri-
 simile est præfidentes, ex simplicitate &
 imperitia ortam consuetudinem poste-
 ris tradiderunt. Nihilominus tamen &
 omnes isti pacem inter se retinuerunt,
 & nos invicem retinemus. Ita jejunio-
 rum diversitas cõsensionem fidei com-
 mendat. Narrationem deinde subjun-
 git, quam hic opportunè inseram. Est
 autem hujusmodi: Sed & presbyteri illi
 qui ante Soterem, ecclesiam cui tu nunc
 præes gubernarunt: Anicetum dico &
 Pium & Hyginum cum Telephoro &
 Chylo, neque ipsi unquam observarunt:
 neque his qui cum ipsis erant, ut id ob-
 servarent permisérunt. Ipsi tamen cum
 hoc minimè observaret, pacem nihilo-
 minus colebant cum iis qui ad se venis-
 sent ex ecclesiis in quib⁹ id observabatur
 Atqui observantia inter eos qui mini-
 mè observabant, tantò magis contraria
 videbatur. Nec ulli unquam ob ejusmo-
 di consuetudinem rejecti sunt. Verùm
 illi ipsi qui te præcesserunt presbyteri,
 quamvis id minimè observarent, eccle-
 siarum presbyteris qui id observabant,
 Eucharistiam transmiserunt. Et cum
 beatissimus Polycarpus Aniceti tempo-
 ribus Romam venisset, atq; inter illos
 de quibusdam aliis rebus modica esset
 controversia, statim mutuopacis osculo
 se complexi sunt: de hoc capite non ma-
 gnoperè inter se contententes. Neque
 enim Anicetus Polycarpo persuadere
 unquam poterat ut observare desineret,
 quippe qui cum Joanne Domini nostri
 discipulo, & cum reliquis Apostolis qui-
 buscum familiariter vixerat, cum mo-
 rem perpetuò observasset. Neque item
 polycarpus aniceto persuadere conatus
 est ut observaret, cum Anicetus eorum
 qui ante se fuerant presbyterorù morem
 sibi retinendum esse diceret. Quæ cum
 ita se haberent, communicarunt sibi in-
 vicem: Et Anicetus in ecclesia conse-
 crandi munus Polycarpo honoris causa
 concessit: tandemq; cum pace à se invi-
 cem discesserunt: tam iis qui observa-
 bant, quàm illis qui minimè observa-
 bant, pacem communionemque totius
 ecclesiæ retinentibus. Ac Irenæus qui-
 dem nomini suo verè respondens, nec
 solo nomine sed etiam vitæ instituto ac
 proposito pacificus, pro ecclesiarum pa-
 ce hæc monuit & allegavit. Nec verò ad

Vicorem solum, sed ad multos alios ecclesiarum antistites de questione proposita literas in eandem sententiam misit.

Αρχισυνεκλησιῶν, τὰ κατ' ἄλληλα δι' ἑπτα-
λῶν πρὸς τὸ κεκινημένον ζήτημα ὁμίλει.

CAPUT XXV.

Quomodo cuncti in unam sententiam de die Pascha convenerint.

Huc refer
Niceph.
6. 36. 14.

Επίσκοποι γὰρ Παλαιστίνης, quos paulò supra memoravimus, Narcissus scilicet & Theophilus, & cum illis Callius Tyri, & Clarus Ptolemaidis episcopi, & qui simul cum ipsis convenerant, postquam de traditione diei Paschalis, quæ jam inde ab Apostolis ad ipsos continuâ successione manerat, multa in suis literis disseruerunt, tandem ad finem epistolæ his utuntur verbis: Date operam ut epistolæ nostræ exemplaria per omnes ecclesias mittantur, ne nobis crimen imputent qui animas suas à recto veritatis tramite facile abducunt. Illud etiam vobis significamus, eodem quo apud nos die Pascha Alexandria celebrari. A nobis enim ad illos, & vicissim ab illis ad nos literæ perferuntur; ita ut uno consensu & simul sacrosanctum peragamus diem.

CAPUT XXVI.

Quot Irenæus elegantis ingenii monumenta nobis reliquit.

Ετέρων præter supradicta Irenæi Opera & epistolas, exstat etiam brevissimus & in primis necessarius ejusdem liber adversus Gentes, qui de scientia inscribitur. Alius præterea Marciano fratri nuncupatus, qui demonstrationem continet Apostolicæ prædicationis. Denique libellus variarum disputationum, in quo epistolæ ad Hebræos, & Sapientiæ Salomonis mentionem facit, & quædam sententias ex iis libris adducit. Atque hæc sunt quæ ex Irenæi Scriptis ad nostram notitiam pervenerunt. Interim cum per tredecim annos Commodus Imperium tenuisset, ac post ejus obitum Pertinax sex circiter mensium spatio Republicam administrasset, Imperator Severus summa rerum potitus est.

CAPUT XXVII.

Quot etiam ceteri qui eodem tempore floruerunt.

Huc refer
Niceph.
6. 35. 1. 4.

Πρότερον γὰρ veterum ecclesiasticorum virorum qui tunc temporis vixerunt, plurima adhuc servantur apud multos

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ.

Ὅπως τοῖς πᾶσι μία ψῆφος πρὸς τὸ Πάσχα συντηρηθῆται.

Οἱ γε μὴν ἐπὶ Παλαιστίνης ἐξ ὧν διεληλυθαμεν, ὅτε Νάρκισος ἐστὶ Φιλιππῶν καὶ σὺν αὐτοῖς Κάσιος τῆς κ' Τύρου ἐκκλησίας Ἐπίσκοπος, καὶ Κλάριος τῆς ἐν Πτολεμαίδι, οἱ τε μὲν τέτων σωεληλυθότες πρὸς τῆς κατελευθέρουσης εἰς αὐτὰς ἐκ διαδοχῆς τῆς Ἀποστόλων πρὸς τὸ Πάσχα ὁμοθυμαδόν πρὸς τὸ ἐπιτελεῖν τῆς γραφῆς, καὶ τοῖς ῥήμασιν ἐπιπέμψασιν ταῦτα. τῆς δ' ἐπιστολῆς ἡμῶν περιελάμβανον τὴν πᾶσαν ἐκκλησίαν ἀντιγράφα διαπέμψασθαι, ὅπως μὴ ἐπινοήσιν ἄλλοις ῥαδίως πλανῶσιν ἑαυτῶν τὰς ψήφους. διηλέμεν ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐν Ἀλεξανδρίᾳ ἀγασθῆναι, ἢ πρὸς ἡμᾶς, πρὸς ἡμῶν γὰρ τὰ γράμματα κομιζόμενοι, καὶ ἡμῶν παρ' αὐτῶν ὡς συμφωνῶν καὶ ὁμοθυμαδόν τὴν ἀγίαν ἡμέραν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ.

Ὅσα τῆς Εἰρηναίου φιλοκαλίας καὶ εἰς ἡμᾶς κατεπέμψεν.

Ἀλλὰ γὰρ πρὸς τῆς ὑποδοχῆς Εἰρηναίου συγγράμμασι καὶ ταῖς ἐπιστολαῖς, Φερύλαος αὐτῶν πρὸς ἑλληνας λόγος συνθεωρησάμενος καὶ Ἐμασίνα ἀναγκαίως αὐτῶν, πρὸς ἐπιστολὴν ἐπιγεγενημένην καὶ ἄλλαν ἣν ἀνατέθεικε ἀδελφῷ Μαρκιανῷ τέτονον, εἰς ἑπτά ἐπιτολὰς Ἀποστολικῆς κηρύξεως καὶ βιβλίον περὶ διαφορῶν, ἣν ὡς πρὸς Ἑβραῖους ἐπιστολῆς καὶ τὴν λεγομένην Σοφίαν Σολομωνίου μνημονεύει, ῥηθῆναι ὅτι αὐτῶν ὁμοθυμαδόν πρὸς τὰ μὲν εἰς ἡμετέραν ἐλθόντα γνώσιν τῆς Εἰρηναίου τοσαύτα. Κομῶδ' ὅτι τὴν δεξὴν ἐπὶ δευτέρῃ καὶ τρίτῃ ἐτεσι κατελύσαντο, ἀντιθέτων δὲ τῶν ἑπτά ἐπὶ ὅλοις μηνὶ ἐξελθόντων τὴν Κομῶδ' ἐπὶ τὴν Περτίνακ' διαγρομένους κρατεῖ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ.

Ὅσα καὶ τὸ λοιπὸν τῶν πτωχῶν συμπημασάντων.

Πλείστα μὲν οὖν ὡς πολλοῖς εἰσέτι νεωτέρων τότε σώζεσθαι παλαιῶν καὶ ἐκκλησιῶν